

K. M. Klausen: I Lov af 16. Juni 1876 indeholdes Regler for Hærens Forsyning med Heste og Vogne i Krigstilfælde. Jeg synes, denne Lov giver meget udførlige Regler i saa Henseende, og det forekommer mig ikke, der er nogen Grund til i Øjeblikket at ændre den Lovgivning, vi har om denne Sag. Forsvarskommissionen, der jo havde alt vedrørende vort Forsvarsvæsen under Overvejelse, har ikke rørt ved denne Sag, har ikke fundet, der var nogen Anledning til at træffe Forandringer i den Ordning, der har bestaaet siden 1876, og jeg synes, den højtærede Minister skulde have baaret sig ad paa lignende Vis, og ladet det blive ved den nuværende Ordning. Den foreslaaede nye Ordning kan paa flere Punkter medføre Udgifter, idet disse Kommissioner, der skal nedsættes, vil faa et ret betydeligt Arbejde, og det er vel ikke Meningen, at dette Arbejde skal gøres vederlagsfrit, der skal vel ydes Erstatning til Kommissionens Medlemmer for den Ulejlighed, de her skal paatage sig. Det kan ogsaa blive ret generende for de Folk, hvis Heste og Vogne bliver bestemte til at skulle bruges i Tilfælde af Krigsberedskab. Det hedder nemlig i Lovforslagets § 6, at hvis en Hest sælges, kreperer eller øjensynlig er blevet ubrugelig, skal der straks af vedkommende Ejer ske Anmeldelse til Kommissionen herom. Men det er jo en Skønssag, hvorvidt en Hest f. Eks. øjensynlig er blevet ubrugelig til Krigstjeneste. Det kan jo godt være, at Ejeren skønner, den er meget god til Krigstjeneste, medens andre ikke skønner det, og saa kan man genere en saadan Mand med at idømme ham Bøder paa fra 5 til 25 Kr. Det samme gælder med Hensyn til Vognene. Gaar en Mand hen og sælger en Vogn, som Kommissionen har bestemt skal bruges i det omhandlede Øjemed, skal han ogsaa gøre Anmeldelse til Kommissionen. Det er en urimelig Ulejlighed, man her paalægger en stor Mængde Mennesker. Hvis en Vogn øjensynlig er ubrugelig i dette Øjemed, men vedkommende ikke synes dette og derfor ikke anmelder det til Kommissionen, kan han ogsaa i dette Tilfælde ifalde en Bøde paa fra 5 til 25 Kr.

Det heldigste vilde have været, om der var blevet Ro om dette Spørgsmaal. Efter

lange oprivende Kamp fik vi gennemført Forsvarslovene af 1909, og jeg tror, Forsvarsvæsenet var bedst tjent med, at der kunde blive Ro om denne Sag, saa vi ikke atter og atter skal vende tilbage til dette Spørgsmaal og paalægge Befolkningen nye Byrder, nye Ulejligheder. Naar der nu fremsættes det ene Lovforslag efter det andet — jeg minder saaledes om Lovforslaget om Hærens Musik, Lovforslaget om Garnisoneringen og nu Overflytningen af Officerer og Underofficerer fra Jylland og Fyn til Sjælland før den fastsatte Tid —, skabes der derved Uro om Forsvarssagen, hvilket jeg mener er meget uheldigt. Bedst for os er det sikkert, at vi i den Henseende holder os saa stille som muligt, navnlig i saa urolige Tider, som vi har nu. Jeg mener derfor, dette Lovforslag er overflødig, unyttigt. Den Ordning, vi har nu, er meget god til vort Behov. Jeg havde derfor helst set, at dette Lovforslag slet ikke var kommet frem. Det er ogsaa underligt at se, at man ved Ordningen af denne Sag næsten helt vil gaa udenom de kommunale Raad. De faar ganske vist 1 Medlem af de 3, der skal sidde i Kommissionerne, men Hovedindflydelsen bliver lagt andetsteds, endskønt man skulde mene, at det netop var de kommunale Raad, der sad inde med den største Indsigt i denne Henseende, og som bedst kunde bedømme, hvilken Erstatning der skulde gives de Folk, der kom til at aflevere deres Heste og Vogne.

Min Stilling til Sagen bliver da denne: Jeg mener, at dette Lovforslag ikke fortjener at fremmes, og at det vilde have været bedst, om det slet ikke var blevet fremsat.

Slengerik: Det Lovforslag, som den højtærede Forsvarsminister her har forelagt, burde vel egentlig nærmest have været forelagt sammen med Hærlovsforslaget. Man kan jo ikke nægte, at det Omraade, som dette Lovforslag sigter paa, nærmest hører ind under Hærloven. Det er imidlertid ikke blevet gjort, og det kan vel ogsaa være tidsnok at forhandle om det, efter at Hærloven er vedtaget. Jeg vil minde om, at den gamle Lov, som vi lever under, Loven af 16. Juni 1876, blev til paa en anden Maade. I Begyndelsen af Halv-